

03 -Quang en Tao

Na mijn lading in de luchthaven van Thessaloniki neem ik een bus naar het centrum en stap ergens lukraak uit. Een goeie keuze zou achteraf blijken. Ik zoek een slaapgelegenheid en loop het eerste restaurant binnen. Ik vraag hen de weg naar een hostel dat ik via mail heb doorgekregen. Quang en Tao, eigenaars van dit Chinees restaurant kennen het hostel en beginnen druk te telefoneren. Blijkt dat ze deze avond geen plaats meer hebben, waarop Tao me prompt een kamer aanbiedt. Ze hebben ergens in de stad een klein appartement dat dienst doet voor de opvang van vrienden en kennissen.

Ik mag er de nacht doorbrengen tot ik iets anders vind. Maandenlang hebben zij gekookt in het park voor hun deur voor de toestromende vluchtelingen. De gastvrijheid van deze mensen is groot.

De vluchtelingen zitten hier in barre omstandigheden. Binnenin de tenten is het bloedheet, en het is er niet veilig voor

vrouwen en kinderen. In bepaalde kampen werd al meerdere keren seksueel geweld en aanranding aangeklaagd tegenover kinderen en vrouwen. In andere kampen zijn dan weer slangen gesignaleerd. De kwaliteit van het voedsel, vaak zonder enige groenten, is erbarmelijk. Er heersen sociale conflicten en alleenstaande vrouwen worden er ook vaak van weerhouden om hun tenten buiten te komen. Meerdere keren kwamen de mensen in opstand om hun situatie aan de kaak te stellen, maar de kampverantwoordelijken, hoe goed ze hun werk ook mogen doen, hebben bitter weinig antwoorden. In Diaviata bekomen de vluchtelingen met hun protesten dat het brood vervangen werd door Arabisch platbrood. De kampen kunnen ook het hoofd niet geven aan de vele medische problemen. Nochtans beloofd de VN zelfstandige woningen in Griekenland sinds december 2015, maar daarvan is weinig van te merken. Druppelsgewijs als compensatie worden sommige mensen of families in hoge nood naar een hotel overgebracht. In Diaviata is er één gemeenschappelijke ruimtes waar de mensen kunnen samenkomen. Het vuil slingert er vies rond. Er worden schaaklessen gegeven, terwijl luidruchtige kinderen rondlopen en families met kleine baby's aan de hitte proberen te ontsnappen. Een onhoudbare situatie waarin frustraties en stress zich aan het ophopen zijn.

Ik heb een appartement gevonden voor de rest van de maand. Een kleine kamer die ik deel met anderen.

Mijn eerste week was een week van wachten.

Voor mijn vertrek had ik contact opgenomen met een lokale ONG, Praksis en een Deense organisatie die mij in contact brengt met een zekere Salam. Beiden konden wel hulp gebruiken. Doch bij mijn aankomst was de situatie in de kampen verstrengd. Bij Praksis kreeg ik te horen dat ze geen toestemming kregen om me in de kampen binnen te laten. Logisch dat iedereen niet zomaar binnen mag.

Salam houdt me een beetje aan het lijntje en geeft me dagelijks een andere afspraak. Ik heb hem uiteindelijk nooit gezien.

Vorige
Volgende